

gulerede Skernaadalen. Da var det ogsaa saaledes, at de Udgifter, som Befolkningen skulde udrede, blev fordelt ved en Kommission. Skulde det ordnes saaledes, som det ærede Medlem udtalte, at Folk skulde melde sig og gøre et Tilbud om, hvad de vilde give, vilde det vistnok gaa saaledes, at de, som virkelig vilde have nogen Jord, tegnede sig for saa stort et Bidrag, som de paa nogen mulig Maade kunde, medens andre, som maaske kunde have lige saa stort eller større Udbytte af Foranstaltningerne, men som mente, at de kunde knibe udenom, vilde unnlade at tegne sig. Jeg tror derfor ikke, der er anden Vej at gaa end den foreslaaede. Det kan nok siges, at 600,000 Kr. er mange Penge for den Egn, og naar Befolkningen derovre kan bringe det Offer, som Befolkningen ingen andre Steder, saa vidt jeg ved, har bragt for at faa Fiskerihavne, viser det den Trang, der er paa Egnen til et bedre Udløb fra Ringkøbing Fjord.

Jeg skal slutte med at anbefale, at Lovforslaget faar en velvillig Bearbejdelse i det Udvalg, det nu bliver henvist til, og at Resultatet maa blive, at vi faar det ophøjet til Lov. Jeg vilde nødig have, at det skulde vare for længe, thi for hvert Aar, der gaar, lides der store Tab ikke alene af Fiskeriet, men ogsaa af Landbruget, idet de gode Græsarter, som nu er kommet frem ved Saltvandet, i de kommende Aar vil forsvinde, saa at det vist ikke vil vare ret mange Aar, inden Engene gaar over til igen at blive Geestenge med en forholdsvis ubetydelig Hømængde.

**Ministeren for offentlige Arbejder** (*Hassing Jørgensen*): Jeg skal begynde med at omtale de Betæneligheder, som er fremsatte vedrørende Lovforslaget. Det var særlig det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), som fremsatte en Række Betæneligheder, og som i øvrigt sammenfattede sine Bemærkninger i den Ytring, at han ikke var særlig gunstig stemt overfor Lovforslaget. Jeg forstaar meget godt efter denne Sags Forløb — man kan maaske ogsaa sige dens Begyndelse —, at der her i Tinget hos talrige Medlemmer, som i sin Tid modsatte sig Gennembyrningen ved Hvide Sande, er tilbage en betydelig Bitterhed overfor den og Betænelighed ved at give den et endnu større Omfang, end den har haft. Det kan ikke nægtes, at en tilsyneladende ubetydelig Finanslovbevilling paa 127,000 Kr., som i Aarenes Løb udvikler sig til en tvungen Udskrivning af Statskassen paa adskillige Millioner Kroner, er

vel egnet til at fremkalde Bitterhed hos dem, som i sin Tid har modsat sig Sagens Gennemførelse, og det har jo været Tilfældet med det ærede Medlem fra Kerteminde. For mit Vedkommende ligger Sagen en Smule anderledes. Da jeg første Gang stiftede Bekendtskab med Spørgsmaalet Hvide Sande, forelaa der en Misère. Det afgørende var sket. Kanalen var bygget, der var forsøgt paa at afstive den, saa at den kunde holde; det lykkedes ikke, og der forelaa en betydelig Skade paa de Egne, hvis Vel man havde haft for Øje ved Foranstaltningens Gennemførelse. Saaledes som Sagen derfor kom til at foreligge for mig, har det været mest nærliggende for mig at se den helt igennem fra et teknisk Standpunkt.

Jeg har haft tilstrækkeligt at gøre med at vurdere de Udveje, som er blevet foreslaaet til Afhjælpning af selve Skaden. Det stod mig ret hurtig klart efter de Oplysninger, som stod til Raadighed for mig fra de sagkyndige, at de Forsøg, der blev gjort, og de Forsøg, det blev foreslaaet at gøre for at afstive Udløbet, vilde være haabløse. Allerede i den første Rigsdagssamling, hvor jeg havde med den Sag at gøre, var det mit Ønske, at man uopholdelig skulde vende tilbage til Tilstanden, som den var, før Kanalen var gravet. Som bekendt lykkedes det ikke at vinde Tilslutning til dette Standpunkt, og det bevirkede i den kommende Sommer en yderligere meget betydelig Udgift, som viste sig at være forgæves. Først i den anden Samling lykkedes det at føre Sagen tilbage til den Tilstand, som herskede, før Kanalen blev gravet, idet det først for 2 Aar siden lykkedes at naa til Enighed om en midlertidig Lukning af Kanalen.

Det Lovforslag, som nu foreligger, er i alt væsentligt det samme som det, der forelaa i Fjor, og det er en Anvisning paa, hvorledes dette Spørgsmaal skal løses under den Forudsætning, at Rigsdagen anser sig for forpligtet til at anvende saa mange Penge paa et Foretagende, der dog, naar det kommer til Stykket, har en overvejende lokal Betydning. Jeg har ikke ment mig forpligtet til at indtage noget udpræget Standpunkt i denne Sag, fordi det forekommer mig, at den til Dels er foregrebet ved den betydelige Virksomhed, Rigsdagen allerede har udfoldet paa dette Omraade igennem de forløbne Aar. Det har kun været mig magtpaaliggende at tilvejebringe Anvisning paa, hvorledes den Opgave skulde løses, uden at gaa ind paa det Spørgsmaal, om den overhovedet skulde løses. Derfor kan det ikke nægtes, at det er med en vis